

Privighitoarea și măgarul

Grigore Alexandrescu

Nenorocita privighitoare
Cânta-n pădure a ei durere,
Natura-ntreagă da ascultare,
Tot împrejur-i era tăcere.

Alții în locu-mi ar descrie poate
Acele tonuri neimitate,
Glasul acela-nmlădător,
Ce c-o-ntorsură lină, ușoară,
Treptat se urcă și se coboară,
Plin de simțire, plin de amor.

Eu vă spui numai că despărțirea
Și suvenire pline de jale,
Că nedreptatea, nelegiuirea
Era subiectul cântării sale.

Un măgar mare ce-o ascultase,
Și ca un aspru judecător
Capul pleoștise, sau ridicase
Câte-o ureche-n semn de favor,

Ieși-nainte să-i dea povață,
Și c-o neroadă încredințare:
„Am fost - îi zise - aci de față,
Dar, zău, nu-mi place a ta cântare.

Cu toate-acestea, am nădejdi bune,
De nu îți pare lucru prea greu,
La niște reguli a te supune,
Luând de pildă cântecul meu.”

Atunci începe cu bucurie
Un cântec jalnic și necioplit,
Încât de aspra lui armonie
Toată pădurea s-a îngrozit.

Privighitoarea, fără sfială,
Zise: „Povața e în zadar;
Căci d-aș urma-o, nu e-ndoială
Că eu în locu-ți n-aș fi măgar”.